

Отже, Концепція міграційної політики держави має забезпечити комплексний, системний підхід до політичних рішень в цій сфері. Всі складові політики мають бути узгоджені між собою та утворювати єдине ціле, єдину систему взаємодії задля реалізації політики в інтересах досягнення спільної мети.

Список використаних джерел:

1. Про Концепцію Державної міграційної політики. Указ Президента України № 622/2011 від 30.05.2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/622/2011>
2. План заходів з реалізації Концепції державної міграційної політики. Затверджений Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 12 жовтня 2011 р. № 1058-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1058-2011-%D1%80>
3. Марков І. Концепція міграційної політики України: гол у власні ворота [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/24332368.html>
4. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; наук.-ред. колегія: Ю. В. Ковбасюк та ін. – К.: НАДУ, 2011. Т. 1: Теорія державного управління / наук.-ред. колегія: В. М. Князев, І. В. Розпутенко та ін. – 2011. – 748 с.

Ковальчук А.В.

головний спеціаліст,

відділ економічного розвитку і торгівлі

Житомирської районної державної адміністрації

Житомирської області

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ НА ПРИКЛАДІ ЖИТОМИРСЬКОГО РАЙОНУ ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Децентралізація влади притаманна більшості успішних унітарних держав, таких як Франція, Швеція, Норвегія, Данія та багатьох інших. Для адміністративно-територіального устрою таких країн властиві два рівні публічної влади: національний і місцевий, а його систему складають три адміністративно-територіальні одиниці: громади, райони – місцевий рівень та регіони – національний рівень.

Місцевий рівень як домінуючий рівень громади (комуна, гміна, община), тобто найбільш наближений до середньостатистичного громадянина, саме на цьому рівні сконцентровано найбільше владних повноважень та ресурсів. Саме пріоритетне значення громади в системі територіально-адміністративного поділу сприяє формуванню місцевих політичних еліт як першооснови резистентного громадянського суспільства, потенціально спроможного до формування національної еліти.

У широкому розумінні поняття «децентралізації» не несе в собі так званого поділу країни, а, навпаки, створює можливість розвитку територій на основі

пріоритету та домінуючого становища саме громад, які представлені жителями сіл, селищ та міст єдиної та унітарної країни.

Необхідність децентралізації саме в Україні обґрунтовується наступними факторами: – пріоритет громад з конкурентними перевагами, що забезпечують сталий розвиток країни в цілому;

– постійне зростання рівня ресурсної конкуренції між громадами як гарантії інвестицій в інфраструктуру, інновації та громадянські інститути;

– прямий вплив місцевої політики просторового розвитку, адаптованої до місцевих потреб, що потенційно зменшує кількість затратних бюджетних проектів, та акумулювання місцевих фінансів;

– поступове зростання соціально-економічної нерівності регіонів (необхідність фіскального вирівнювання);

– ймовірність асиміляції місцевих влади та бізнесу;

– утруднення проведення ефективної національної політики.

Відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні система адміністративно-територіального устрою та місцевого самоврядування на сьогодні не задовольняє потреб суспільства, не створює належних умов для підтримки життєвого середовища, не сприяє в достатній мірі всебічному розвитку людини, її самореалізації, наданню адміністративних та соціальних послуг і т. п. [1]

Також Концепція визначає завдання проведення такої реформи:

– забезпечення доступності та якості публічних послуг;

– досягнення оптимального розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади;

– визначення обґрунтованої територіальної основи для діяльності органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади з метою забезпечення доступності та належної якості публічних послуг, що надаються такими органами;

– створення належних матеріальних, фінансових та організаційних умов для забезпечення виконання органами місцевого самоврядування власних і делегованих повноважень, захисту прав людини, її самореалізації, наданню адміністративних та соціальних послуг і т. п. [1]

Для прикладу розглянемо нинішній Житомирський район Житомирської області, котрий було утворено 1930 році, називався він – Троянівський, а з 1939 р. з підпорядкування Житомирської міської ради виведено приміську зону, що складала 33 ради, район перейменовано у Житомирський. У 1962 р. район ліквідовують – підвідомчі територія і населені пункти передано до складу Коростишівського територіального управління, решту до Бердичівського. У 1965 року Указом Президії Верховної Ради Української РСР Житомирський район відновлено, адміністративним та культурним центром стало місто обласний центр – Житомир [4, с. 19-20].

Сьогодні адміністративно-територіально район об'єднує 1 селищну раду і 30 сільських рад, що налічують 90 населених пунктів, в тому числі і 3 селища міського типу: Озерне, Гуйва та Новогуйвинське, центр – місто Житомир. До районної ради обрано 62 депутати, до місцевих рад – 507.

Дана система адміністративно-територіального устрою, на нашу думку, є оптимальною і проведення інших укрупнень не є доцільним. Основні самоврядні та делеговані повноваження чітко визначені Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», до публічних делегованих повноважень даним законом відносяться і адміністративні та соціальні послуги [3], контроль за виконанням яких проводиться відповідно уповноваженими на те органами виконавчої влади. Зміни, передбачені вимогами Проекту Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) в поточній редакції значно обмежують самоврядні повноваження органів місцевої влади (майбутніх громад), не вирішують проблему «накладання» та «дублювання» владних повноважень, тим більше не розширюють переліку повноважень громад, а, в свою чергу, надаючи додаткові повноваження Президенту України щодо здійснення призначення префектів, призупиняє повноваження голови громади (II Прикінцеві положення), складу ради громади, районної, обласної ради та призначає тимчасового державного уповноваженого (ст. 144 – 4) [3]. Процес проведення реформи місцевого самоврядування та децентралізації значно ускладнюється високим рівнем недовіри місцевих громад центральним органам влади, що сповільнює прийняття колегіальних рішень.

Підсумовуючи вище викладене, відзначимо, що в Житомирському районі утворено лише одну територіальну громаду – Тетерівську – з центром у селі Тетерівка, що об'єднує територіальні громади лише 8 сіл району (рішення 32 сесії 6 скликання Житомирської обласної ради від 14.08.15 р. № 1570 «Про утворення Тетерівської сільської об'єднаної територіальної громади та призначення перших місцевих виборів депутатів Тетерівської сільської ради об'єднаної територіальної громади та Тетерівського сільського голови»). Саме тому, вважаємо, що доцільніше було б провести децентралізацію фінансів, надаючи діючим територіальним громадам більш широкі повноваження в сфері бюджетного процесу та місцевих податків.

Список використаних джерел:

1. Розпорядження Кабінету Міністрів «Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні» від 1 квітня 2014 р. № 333-р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p>
2. Проект Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) від 01.07.2015. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55812
3. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>
4. Адміністративно-територіальний устрій Житомирщини: 1795 – 2006: Довідник: Офіційне видання / Упоряд. Р. Ю. Кондратюк, Д. Я. Самолюк, Б. Ш. Табачник. – Житомир: Вид-во «Волинь», 2007. – 620 с. – 11 схем.